

DIES 7-9

GHOSH: "THE ERA OF ENDLESS PROGRESS IS COMING TO AN END"

KAAG: "YOUTHS, INFLUENCE US, AND LOSE NO TIME"

IGNATIEFF: "THE ATTACK ON CEU WAS PURELY POLITICAL"

**WYNAND WIJNEN
EDUCATION PRIZE
STUDENT AWARDS
DISSERTATION PRIZE**

Photos: Loraine Bodewes

24-uurs opening UB

Uitstel, geen afstel

De proef met de 24-uursopenstelling van de universiteitsbibliotheek (UB) gaat er komen, maar voorlopig nog niet. Er moet eerst een aantal ergernissen voor de buurt worden aangepakt.

In de tentamenperiode van afgelopen oktober zou de UB gaan experimenteren met een nachtopenstelling, maar dat ging op het laatste moment niet door na felle protesten uit de buurt. Zij werden pas een paar dagen voor de start geïnformeerd.

"Inmiddels zijn er vijf gesprekken geweest met de buurt", zegt UB-directeur Ingrid Wijk. "Daaruit bleek dat de 24-uursopenstelling de druppel was die de emmer deed overlopen."

nl

Omwonenden hebben onder meer last van de kleppen van grote vuilnisbakken die 's avonds

na sluitingstijd worden dichtgegooid, vrachtwagens van leveranciers die tegen de richting inrijden, verlichting in de UB die vaak de hele nacht brandt en groepjes "jolige" studenten die 's avonds laat uit de bieb komen, legt Wijk uit. "We willen een goede buur zijn, dus die dingen gaan we eerst oplossen voordat we met nachtopenstelling gaan experimenteren", zegt Wijk. "De vuilnisbakken staan bijvoorbeeld al binnen en de verlichting wordt op tijd uitgemaakt. Bovendien spreken we binnenkort met leveranciers."

Het experiment gaat hoe dan ook door. Het is namelijk onderdeel van de kwaliteitsafspraken van de UM: de vastgelegde plannen voor beter onderwijs die betaald worden met het geld dat vrij is gekomen door de afschaffing van de basisbeurs. "Zolang die afspraak er ligt, zullen we ons daaraan houden", aldus Wijk. YM

Maastricht and York: 'Maastricht Treaty' at university level

York President: "It prevents us from darkness"

The uncertainty surrounding Brexit is increasing, which is precisely the reason why Maastricht University has started a close collaboration with the University of York. The two universities will jointly invest more than three million euros in research and postgraduate education over the next three years. This 'Maastricht Treaty' at university level "prevents us from darkness", says the President of the University of York.

The relationship between Maastricht University and the University of York isn't entirely new. The universities are partners in the Worldwide Universities Network (WUN) and officially decided to work more closely together in

eng

October 2017. Researchers have travelled back and forth over the past year, resulting in five "themes" or areas in which the universities are joining forces: imaging, the future of Europe, agrifood/health, globalisation and data science. The Acting Vice Chancellor and President of York, Professor Saul Tendler, came to Maastricht late last week. Much like his colleagues at other British universities, he fears the consequences of Brexit, especially a hard Brexit: no more access to EU research funding, such as the Horizon 2020 programme, which is ending soon; no more exchange opportunities within the EU for students and staff. The University of York currently gets about 15 per cent – over

To be continued on page 10

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Erin getrapt

Op een malafide link klikken en zo een virus op je computer downloaden. Dat overkomt mij niet, denkt menigeen. Maar

dat het nog niet zo makkelijk is om een *phishing mail* van een betrouwbare mail te onderscheiden, ontdekten medewerkers van de Erasmus Universiteit Rotterdam. De universiteit besloot zelf een *phishing mail* te versturen, om de staf te testen. Daarin werd hen gevraagd een enquête in te vullen voor een tevredenheidsonderzoek. Eén op de vijf medewerkers klikte op de link, de helft van hen downloadde de bijbehorende applicatie. ICT-beveiligingsbedrijf Fox-it, dat het experiment uitvoerde, kreeg wel wat hulp van de universiteit. Normaal gesproken was hun e-mail niet door de spam-filters gekomen. Overigens deden de EUR-medewerkers het nog niet heel slecht. Uit wereldwijd onderzoek naar *phishing mails* blijkt dat 12 procent iets kwalijks downloadt, in Rotterdam was dat 9 procent.

Mens en dier

Iedereen die geïnteresseerd is in mens-dierrelaties, wetenschappelijk dan – dus niet omdat je zo'n fijne band hebt met je zebrevinkje en daarover wil praten (daar is Facebook geschikter voor) – kan sinds kort terecht op het Platform HARI van de Maastrichtse hoogleraren Pim Martens en Leonie Cornips. HARI staat voor *Human- and non-human animal relations and inter-*

actions. Een slimme manier om mensen samen te brengen, ideeën of ervaringen uit te wisselen en een overzicht te creëren van wat er al gaande is op wetenschappelijke gebied.

Voor wie Pim Martens niet kent: deze professor zet in zich voor duurzaamheid én dieren. Hij wil dieren beter begrijpen. Als hij een enorme zak geld had, zo vertelde hij in de wekelijkse serie *Droomland* van *Observant*, zou hij honden in de MRI-scanner leggen om meer zicht te krijgen op hun hersenactiviteit. Jaren geleden spoorde hij huisdiereigenaren aan om een enquête in te vullen om te achterhalen of mensen bepaalde emoties herkennen bij hun hond of kat. Blijdschap werd het vaakst herkend. Schaamte en medelijden vele malen minder.

Prof. Leonie Cornips hebben we nog niet eerder geassocieerd met dieronderzoek. Zij is een partner-in-crime vanwege haar leerstoel taalcultuur en wil voor het linguïstische aspect (naast heel veel andere, zoals psychisch, politiek, economisch en maatschappelijk) van mens-dierrelaties meer aandacht.

Hoogleraar, boer of monteur?

Onlangs vloog bovenstaande tekening voorbij op Twitter. Annelien Breden-

oord, hoogleraar ethiek van biomedische innovatie in Utrecht, schreef: "Ik doe dit jaar weer mee aan @meettheprof_uu, de kinderen van 'mijn' school hebben vast tekeningen gestuurd hoe ze denken dat ik eruitzie." Als een man met baard en bril dus. Terwijl Bredenoord een jonge vrouw van 39 is. Het vooroordeel over professoren is alweer bevestigd.

Op 27 maart stappen 140 professoren van de Universiteit Utrecht voor het vierde jaar op de fiets naar basisscholen in Utrecht. Het evenement heet Meet the Professor.

Voorafgaand krijgen de leerlingen van groep 6, 7 en 8 elke maand een gouden envelop met daarin een hint over 'hun' gast (de naam blijft tot het laatst geheim). Ze zijn inmiddels al op de hoogte van drie vaktermen die iets zeggen over het onderzoek van de professor. Zoals bijvoorbeeld angststoornis, uitdoven en neurotransmitter – dat wordt googelen.

Ook ontdekten ze de hobby's van de professor. Omdat leerlingen ook post mogen terugsturen (via een omweg natuurlijk) met tekeningen van hoe zij vermoeden dat de wetenschapper eruitziet, levert dat hilarisch Twittervoer op.

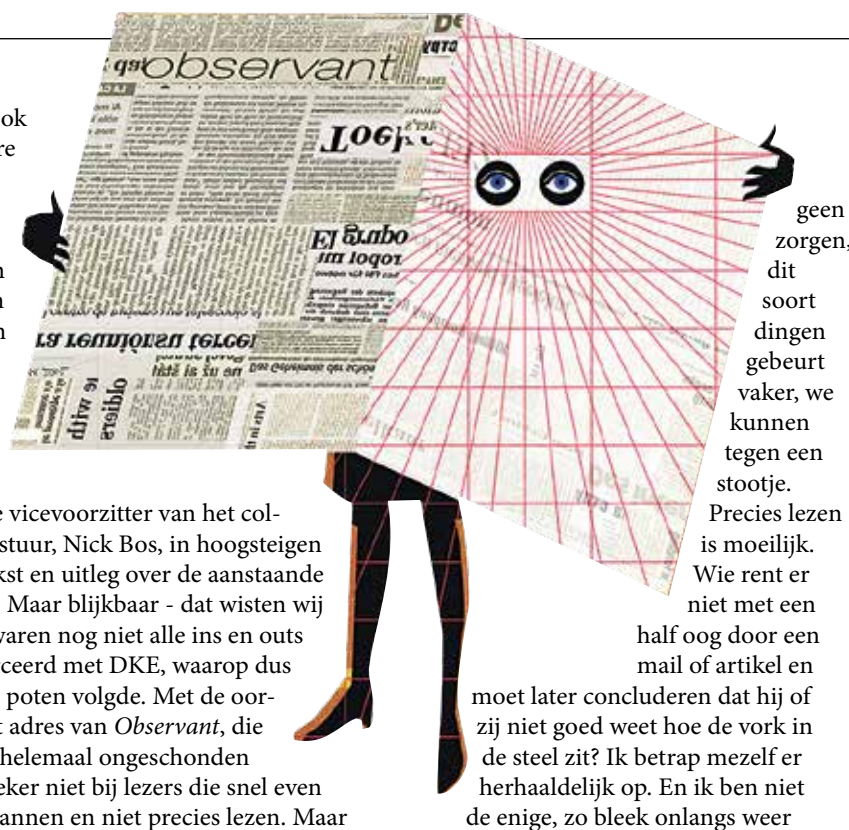
Zoals ook te zien op de onderste tekening, met als tweet: "Tja, een hoogleraar die onderzoek doet naar landbouwhuisdieren en in de vrije tijd aan oude auto's sleutelt, is toch ook gewoon 'n boer of monteur?"

Precies lezen is moeilijk

Vorige week meldde *Observant* dat de universiteit een groot gebouw aan de Paul Henri Spaaklaan 1 heeft gekocht (het Mercedesgebouw) en dat - als de renovatie volgens plan verloopt - het departement of Knowledge Engineering (DKE) daar in juni van dit jaar intrekt. DKE was blijkbaar niet blij met dit bericht en schreef aan staf en studenten een mail dat "het niet zeker is dat we zullen verhuizen", en als er al verhuist wordt, gebeurt dat "niet in juni". Om te concluderen dat dit nieuwsbericht op "speculatie" berustte. Speculatie? Dat is een interessante gedachte. We dachten dit nieuws uit onverdachte

en vooral ook betrouwbare bron te hebben. Het onderwerp kwam twee weken geleden aan de orde in een commissie van de universiteitsraad.

Daar gaf de vicevoorzitter van het college van bestuur, Nick Bos, in hoogsteigen persoon tekst en uitleg over de aanstaande verhuizing. Maar blijkbaar - dat wisten wij dus niet - waren nog niet alle ins en outs doorgeëxerceerd met DKE, waarop dus die mail op poten volgde. Met de oortje aan het adres van *Observant*, die er dus niet helemaal ongeschonden uitkomt. Zeker niet bij lezers die snel even een mail scannen en niet precies lezen. Maar

geen zorgen, dit soort dingen gebeurt vaker, we kunnen tegen een stootje. Precies lezen is moeilijk. Wie rent er niet met een half oog door een mail of artikel en moet later concluderen dat hij of zij niet goed weet hoe de vork in de steel zit? Ik betrap mezelf er herhaaldelijk op. En ik ben niet de enige, zo bleek onlangs weer

toen een raadslid zich in de U-raad erover beklagde dat de faculteit psychologie en neurowetenschap met *Observant* zou hebben gepraat over de kwaliteitsafspraken. En dat vóór de FPN er met een delegatie van de U-raad over gesproken had. Nou staat het iedere faculteit vrij om met ons te praten, op welk moment dan ook en over wel onderwerp dan ook, maar deze keer ging het over een *verslag* van de faculteitsraad. Dat werd ook vijf keer (!) gemeld in het artikel. Ik kan alleen maar zeggen: blijf lezen. Ook het verhaal dat wij straks, als de verhuizing achter de rug is, schrijven over DKE in Randwijck of de binnenstad of waar dan ook.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Eindelijk stagevergoeding voor coassistenten: €100

Coassistenten voeren actie voor een stagevergoeding in het MUMC in 2016 Foto: Loraine Bodewes

Geneeskundestudenten die coschappen lopen in een universitair medisch centrum, krijgen sinds 1 januari een vergoeding van 100 euro per maand. Een belangrijke doorbraak waarvoor jarenlang is gevochten.

In de medische wereld is het oud nieuws: september vorig jaar al lag het eindbod van de werkgevers over de cao van de universitaire

medische centra op tafel, maar daarbuiten lijkt deze kleine revolutie zich onopgemerkt te hebben voltrokken.

Geneeskundestudenten strijden al decennia voor een vergoeding tijdens de twee jaar dat ze coschappen lopen. Anders dan bijvoorbeeld verpleegkundestudenten kregen ze niets betaald, terwijl ze naast hun lange werkweken weinig tijd hebben om wat bij te verdienen.

De vergoeding wordt uiterlijk in april met terugwerkende kracht uitbetaald. "We zijn hier echt heel erg blij mee", zegt voorzitter Amir Abdelmoumen van De Geneeskundestudent, de belangenvereniging van geneeskundestudenten in Nederland, die de tegemoetkoming samen met de Landelijke vereniging van Artsen in Dienstverband voor elkaar gebokst heeft.

"De vergoeding is niet hoog en wordt vooralsnog alleen uitbetaald door de universitaire medisch centra. Maar goed, de eerste horde is genomen." De vereniging gaat zich nu inzetten voor een vergoeding bij de andere ziekenhuizen.

HOP

Vliegtax voor onderzoekers UNU-Merit

Medewerkers van het instituut UNU-Merit betalen sinds januari een vliegtax als ze een binnen- dan wel buitenlandse vlucht boeken. De belasting wordt op het projectbudget in mindering gebracht. "Ik was ietwat beducht voor de reacties", zegt directeur Bart Verspagen, "maar het plan is goed gevallen."

Bij UNU-Merit, dat meer dan honderd onderzoekers telt, wordt veel gevlogen, zegt Verspagen. "We hebben uitgerekend dat onze medewerkers in 2018 voor circa 450 ton aan CO2 hebben uitgestoten. Ter vergelijking:

een gemiddelde wereldbewoner zit op 5,5 ton per jaar, werk én privé. Niet alleen onze onderzoekers maar de hele academische wereld vliegt veel. De gemiddelde wetenschapper zit minstens drie keer per jaar in het vliegtuig, naar een workshop, conferentie, noem maar op."

De vliegtax komt neer op circa tien euro voor een Europese vlucht en honderd euro voor een intercontinentale reis. Het zal menigeen als een symbolisch bedrag in de oren klinken. "Ik vind het zelf ook weinig, maar zie het als een goed begin. Als het aantal vluchten niet daalt, nemen we aanvullende maatregelen."

Het is al winst dat medewerkers er nu bewuster over nadenken. "Laatst zijn vier onderzoekers van ons uitgenodigd voor een conferentie in Hawaï. Daar hebben we dus voor bedankt. We selecteren kritischer, en ja, je mist dan af en toe een congres. Aan de andere kant zijn er genoeg alternatieven. We gaan ons dit jaar oriënteren op hologrammen, ofwel 3D-weergaves van mensen, zoals je die zag in *Star Trek*. Met die technologie kun je een onderzoeker ergens een praatje laten houden en zelfs reageren op vragen in de zaal. Politici gebruiken al hologrammen in campagnes."

De belastingopbrengsten investeert het instituut in CO2-vriendelijke projecten in het buitenland, maar ook in het eigen gebouw. Verspagen: "We gaan het aantal zonnepanelen op het dak uitbreiden en veganistische lunches of diners serveren."

Het initiatief van UNU-Merit is ook in een van de U-raadscommissies besproken. Als het goed uitpakt, zou het volgens collegevoorzitter Martin Paul als voorbeeld kunnen dienen voor de hele universiteit.

Maurice Timmermans

De kunst van het weglaten

Het gebeurde recent: met een paar collega's hadden we een vak overgenomen, en tot onze schrik ontdekten we dat het vak maar liefst dertien 'evaluatiemomenten' telde; momenten waarop studenten beoordeeld worden. We besloten tot een drastische aanpak, waardoor - naar onze mening - studenten tijdens het vak eindelijk eens de tijd kregen om kennis echt tot zich te nemen, om te reflecteren, en om ook eens een foutje te maken, zonder dat dit

meteen afgestraft werd.

Aan het begin van het vak legde ik aan de studenten uit *waarom* we het vak hadden veranderd. We kregen van de nieuwe lichter

in eerste instantie twee types reacties. Ten eerste was men bang voor de onzekerheid die de nieuwe opzet met zich meebrengt, omdat er (grotendeels) pas op het einde 'afgerekend' wordt. Ten tweede was men van mening dat het vak nu makkelijker was geworden; er werd immers minder vaak afgerekend. Het is makkelijk om te zien dat die twee zorgen elkaar goeddeels uitsluiten. En aangezien de leerstof hetzelfde was gebleven, was het vakinhoudelijk toch echt niet eenvoudiger geworden. Minder makkelijk, lijkt het, is een reflectie op die eerste zorg. We hebben een realiteit gecreëerd waarin zelfs een honorsprogramma een plus-versie heeft, en waarin summer schools, stages en andere leuke (!) elementen toegevoegd aan het studentenbestaan, vooral één boodschap meegeven aan die studenten: de kunst van het weglaten is vooral ... kunst, en niet iets om als

jonge academicus na te streven.

En toch ... als keuzes maken cruciaal is voor een gezonde ontwikkeling, en als het versimpelen van een druk bestaan vanzelf minder druk op dat bestaan legt. Waar maken we ons dan, komt 'ie weer, zo druk om? Afgelopen week openden we met meer dan gemiddelde nieuwsgierigheid de evaluaties van het vak. Vooral omdat een positief oordeel het veel makkelijker zou maken om collega's ervan te overtuigen dat ook in het evalueren van onderwijsprestaties heel vaak *less is more* geldt. Ons vertrouwen werd beloond: het vak is nog nooit zo goed geëvalueerd, en de studenten hebben een puik tentamen afgeleverd. Hulde.

Jaap Bos,
hoogleraar Banking and Finance

This column reflects the personal views of the author

The Flu?

A painkiller is all that helps

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Eefje de Bont, post-graduate at General Practice Medicine, would like to test a remedy against flu in GP surgeries. But pharmacologists and others would first have to find an active ingredient. Why does this not happen?

The flu epidemic has been spreading for six or seven weeks now, which means that the surgery in Brunssum where Eefje de Bont works as a GP is full of coughing and sniffling patients. They ask for tonics, tablets, ointments, anything to keep the daily routine going to some extent. De Bont – also a researcher at General Practice Medicine – has to disappoint them: cough medicines, throat pastilles, they don't have any effect. 'Go home, go to bed, and take the time to be sick.' Some insist and ask for antibiotics, but GPs don't prescribe those just like that. De Bont: "I would only prescribe them to people with reduced immunity or patients, who are already suffering from a bacterial infection." The million-dollar question is therefore: Why

Do researchers not take something as basic as the flu serious? "That seems to be the case"

is there actually no medicine against the flu? "There is something, developed to combat among others the Mexican flu. This medicine ensures that viruses don't multiply and spread so quickly through the body. But the effect is only average and it is bad for the liver. There is also a flu vaccine, but this only provides partial protection. If you catch the flu, the symptoms are less serious and it doesn't last as long."

Do researchers not take something as basic as the flu serious? That seems to be the case, says De Bont. "Even though the illness causes such an inconvenience every year. It costs loads of money, all those employees who can't work.

Last year it was a real disaster, when surgical operations in hospitals had to be cancelled because of a lack of personnel."

In short, De Bont thinks that now is the time for scientific research. For practical reasons, the postdoc is assuming that pharmacologists have already developed the active ingredient. "That is a matter of attention, time, and money. It will cost billions but it is certainly possible. These researchers will have to work better with doctors, because they know exactly what the virus brings about."

Anyway, when the active ingredient is found, what then? De Bont would first call upon as many GPs as possible to participate. "They will give their patients either the medicine or a placebo to take home and ask them to keep a diary every day. What complaints do they have, how long have they been sick, et cetera? Five thousand test subjects should be representative of the population." Subsequently all that data would come to Maastricht, where De Bont, with the help of statistics, would get to work. Would that then mean eternal glory? "Not for me, but for the researchers who discovered the medicine, I would say. This should preferably be widely available, over the counter, so that people no longer need to visit a GP in order to pick up a prescription."

One minor point: How do you get people to trust the medicine? "That is certainly something to think about. Look at the disappointingly low number of vaccinations among teenagers for cervical cancer. That is because science has forfeited its authority, but also because GPs spend too much time navel-gazing in their profession. They forget to explain what they are doing and why it is useful."

Does she have a last tip for all those people who are in pain and feel something coming on? "Take two paracetamols four times a day. You won't rid your body of the virus quicker by doing so, but it does ease the symptoms and the pain. It will improve your performance."

Maurice Timmermans

 [Nederlandse versie op www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)
Check the website for an overview of this series

Photo: Joey Roberts

Experiment with pass/fail assessment at FPN

The Faculty of Psychology and Neurosciences are going to experiment with a pass/fail assessment. In the upcoming second-year block of Man and Machine, students will not receive a grade for their exam, but just a pass or a fail. Block co-ordinator Herco Fonteijn, initiator of the experiment, hopes that because of this students will feel freer to study the material that they find interesting and in doing so experience less stress.

“We notice that students in the group discussions mainly focus on the material that is important for the exams,” says Fonteijn. “They are afraid of scoring one tenth less if they spend

too much time on what they like but might not come up.” Looking for information yourself instead of studying books that have been prescribed was always one of the starting points of the Problem-Based Learning system, but this approach came under pressure as the years passed. “This should improve the group discussion. We hope that students will feel that they have done something useful.”

Another point is stress resulting from the focus on grades. A lower grade for an exam can bring down a student’s average (GPA). For many master’s programmes a high GPA is a requirement in order to be admitted. Students will receive a mark on a scale of one to ten for the

experiment, but they will only get to see that if they go to the exam inspection session and it is only meant as a form of feedback. “I think that this form of assessment will eliminate the stress for some of the students,” says Fonteijn. At the same time, it will require some adjustment for others. “Those who are good in a subject, may fear that there is no longer a possibility for them to show their excellence.” It is possible that those students will try to find additional activities to distinguish themselves, which could in turn provide more stress.

The pilot project will run for three years. The well-being of students, the mutual co-operation, the diversity of topics during the group

discussions, the exam results, and the students’ satisfaction will be monitored throughout that period. If the results prove to be positive, the pass/fail assessment will be implemented in other blocks too.

There was some criticism for the plan at the Faculty Council meeting on 17 January. The student fraction wondered whether student well-being and the degree of stress could even be evaluated properly. After all, no baseline measurement has been carried out. This comment will be taken into account.

Cleo Freriks

Flying tax for researchers

As of January, researchers from the UNU-Merit institute pay a flying tax when they book a domestic flight or a flight abroad. The tax is deducted from the project budget. “I was slightly apprehensive for the reactions,” says director Bart Verspagen, “but the plan went down well.”

At UNU-Merit, which has more than a hundred researchers, there is a lot of flying, says Verspagen. “We calculated that our members of staff emitted approximately 450 ton of CO2 in 2018. In comparison: an average inhabitant of the world reaches 5.5 ton per year, for both work and private life. Not just our researchers, but the entire academic world flies a lot. The average scientist takes a plane at least three times a year, to a workshop, conference, you name it.”

The flying tax amounts to about ten euro for a European flight and a hundred for an intercontinental trip. For many it may sound like a symbolic amount. “I personally also think it is not much, but I see it as a good start. If the number of flights doesn’t decrease, we will take additional measures. We have already gained something when members of staff become more aware and think about it. Recently four researchers were invited to a conference in Hawaii. We declined. We have become more critical in our selection, and that means you miss out on a congress every now and again. On the other hand there are plenty of alternatives. This year we will familiarize ourselves with holograms, or 3D projections of people, like in *Star Trek*. With that technology you could allow a researcher to hold a talk and even react to questions from the conference participants. Politicians already use holograms in their campaigns.”

Photo: Pixabay

The institute will invest the tax proceeds in CO2-friendly projects abroad, but also in their own building. Verspagen: “We are going to increase the number of solar panels on the roof and serve vegan lunches and dinners.”

The UNU-Merit’s initiative has also been discussed by one of the University Council commit-

tees. If it works out well, President of Maastricht University Martin Paul thinks it could serve as an example for the rest of the university.

Maurice Timmermans

24-hour opening UB: Pause, not cancel

The 24-hour opening trial of the University Library (UB) will still take place, but it has been postponed for the time being. A number of neighbourhood nuisances must be dealt with first.

The UB initially planned to experiment with all-night hours during the exam period last October. This plan fell through at the very last moment after strong protests from the neighbourhood, which hadn’t been informed of the experiment until a few days before it was to begin.

“By now, we’ve had five meetings with the neighbourhood,” says UB director Ingrid Wijk. “It turned out that 24-hour opening was the last straw for the residents.” People who live near the university library experience disturbances such as trash container lids being slammed shut late in the evenings after closing time, supply trucks ignoring one-way road signs, lights at the UB being left on overnight, and groups of rowdy students leaving the library late in the evenings, explains Wijk.

“We want to be a good neighbour, so we’ll first solve these issues before experimenting with all-night hours,” says Wijk. “For example, the trash containers have already been moved inside and lights are now being turned off in time. We’re also going to talk to our suppliers.”

The trial will continue in any case. It’s part of the UM quality agreements: the agreed-upon plans for improving UM education that will be funded with the money that has become available after the abolishment of the basic grant (basisbeurs). “As long as those agreements are in place, we’ll stick to them,” says Wijk.

YM

A catalogue of failures

It’s a fun fact that the acronym for the ‘Fuckup Nights’ is FUN. But what are the Fuckup Nights, you ask? An event series where entrepreneurs share their stories of professional failure. A global movement akin to the ‘CV of Failures’ published by one Princeton professor: a list of jobs he didn’t get, papers turned down by journals. The idea is that failure is an inevitable part of the road to success.

Last week my friend, the author Gaston Dorren, whose book *Lingo* I translated into

English, shared his own personal failure at a Fuckup Night in Amersfoort - a series of bad

choices that delayed the publication of his second book, *Babel*. In solidarity, I’ve decided to jump on the bandwagon. Yesterday I had to compose a short bio for a forthcoming publication. Let me dissect it for you. Alison Edwards received her PhD from the University of Cambridge. Actually, my supervisor accepted me because my research was about English in the Netherlands, she happened to be Dutch, and she thought it might be fun. Had I done my PhD elsewhere, among colleagues doing similar research, I wouldn’t have been so utterly intellectually isolated. But hey, now I get to drop the C-bomb all the time - Cambridge, yeah! She is the author of the book ‘English in the Netherlands: Functions, forms and attitudes’. Ooh, a book. It’s actually just my dissertation

though. Make a few changes, send it off to a publisher, and boom, you’re an author!

She is currently based in Amsterdam ... for a well-paid, high-powered job? Nah. I just followed my husband here.

... and is a research affiliate at the Leiden University Centre for Linguistics. Yes, I ‘work’ at Leiden - in inverted commas, since they don’t actually pay me.

Granted, these are not so much failures as they are not-quite-the-successes-they-may-seem. But let me end with a meta-fail: this is an extremely half-arsed and very far from exhaustive list of failures. Really, I could have done a much better job.

Alison Edwards, independent researcher

This column reflects the personal views of the author

Sanne Schauwaert (21, recently completed a bachelor's degree in Dutch Law), works about two to three days per week, earning 130 euros per session

Appearing in court

"Clerk, could you call the messenger to consult with me?" asks the judge in between cases. He's addressing Sanne Schauwaert, the student sitting on his left. The *Observant* photographer wants to take her picture, but hasn't received permission to do so from the court's reception desk because "She isn't on the list". A few minutes later, the messenger enters the courtroom. He mentions a picture for a "magazine". The judge corrects him with a smile: "The university newspaper, you mean!" The photographer has permission to continue.

Rewind to an hour earlier, when the lights come on in the courtroom. Standing in the central corridor, peeking through the open slats of the blinds, we see law student Schauwaert put on her gown and arrange her papers. Today is Friday; there are seven cases on the docket.

Schauwaert has been working as an external clerk to the court as part of the Criminal Law team for a year now. As a court clerk, she takes notes of everything that happens and is said during court sessions. She also writes case reports and prepares sessions.

Police file

As she can't very well explain things about her job to us while court is in session, Schauwaert came in for an interview at *Observant* beforehand. "For example, I check whether the summons has been served on the defendant, which means the defendant knows what he's been accused of and when and where he must appear in court, what the charges are. I study the police file and separate out the proven facts, combining them into an overview for the judge." Everything is digital, "which helps", laughed Schauwaert. It takes her about a day to a day and a half to prepare one court session day. Today's judge – a single judge in the district court, criminal section – has seven cases to hear, but on some days up to ten cases are heard. Thefts, insults, acts of domestic violence, illegal cannabis grow operations... "When I first started out, every file made me think: 'Unbelievable, what happened here?' But you get used to it, strange as it may sound." Our first defendant this morning has quite the record: threatening reporting officers, physically abusing a woman, and destroying a door. He isn't present in court. Suffering from severe

psychological problems, he's currently being treated in a mental health institution in North Limburg. His lawyer tells a poignant story of how the defendant has spent years being sent from pillar to post with his problems. Clerk Schauwaert keeps her eyes fixed on her screen. Her fingers are flying over the keyboard. The defendant is found guilty, but sentenced to time served in pre-trial detention. The judge says, "This might sound odd, but given what has happened he has been punished enough." The defendant does have to pay for the destroyed door to be repaired.

Sneaked into a house

Schauwaert beforehand, during the interview: "The person sitting across from me is so much more than just the acts he or she has been charged with. It's the human aspect – the personal circumstances – that offers a different perspective. And no, this certainly doesn't make it any easier for the judge. I've seen many different kinds of people. Some have already been through so much in their lives; they become visibly emotional, slam the door shut behind them, scream or cry."

Police officers bring in the second defendant of the day, a young man who has spent the past month in pre-trial detention. He sneaked into a house in the middle of the night and was caught in the act by its resident, after which he gave back the money he'd stolen and waited for the police to arrive. "Well, my own money was kind of starting to run out", he explains. He's also been charged with stealing a bicycle and unlawful entry (he was illegally staying in a Scout hall). Wryly enough, the young man had been in jail since February and only been released six weeks earlier.

The defendant is eventually sentenced to five more months in jail with two months suspended.

By the time the case is closed, it's a quarter past eleven. "We're running late", someone says.

Five more cases to go. Schauwaert pours herself a glass of water. Let's hope she had a good breakfast this morning.

Wendy Degens

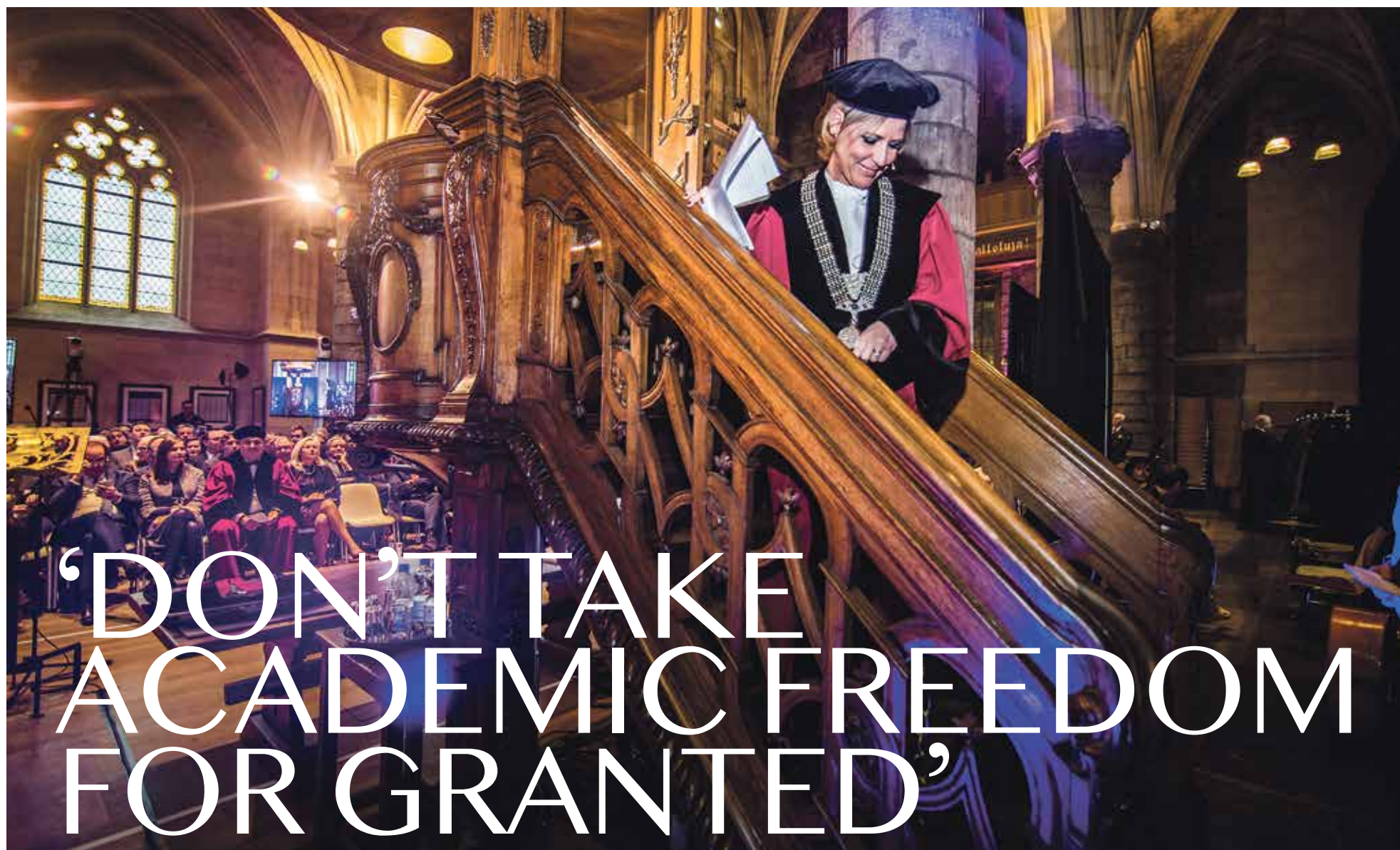
 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

(Wo) man at work: external court clerk at the District Court of Limburg

UM's 43rd anniversary: full of political statements

Rector Rianne Letschert Photo: Loraine Bodewes

'DON'T TAKE ACADEMIC FREEDOM FOR GRANTED'

Whether it was about the approaching Brexit, climate change, the school children demonstrating in Brussels, or the attack on the Central European University (CEU) in Budapest: never has Maastricht University's founding day celebration - the theme this time being Global Challenges - been so full of political statements.

Speaking of politics. Professor Michael Ignatieff, rector and president of the Central European University, and since Friday an honorary doctor of the UM, has found himself in quite a political storm the past few years. Academic freedom in Hungary is under tremendous pressure and CEU was (partly) driven from Budapest to Vienna by the Orban regime. "The attack on CEU was purely political," says Ignatieff in the St. Jans Church. "The government never claimed that we failed in our education mission. This taught us that academic freedom is very difficult to maintain in regimes of purely arbitrary power." Every time CEU defended itself, it was reproached for being political. "It is a dilemma: we are not political organisations, our job is not to challenge the government. We will weaken our authority if we do so." So there was nothing left to do except continue with "a delicate balancing act that is to engage non-political politics defending our freedom, without being sucked into party politics, which would be fatal to our legitimacy." He personally feels that universities these days are more vulnerable than ever as a result of "populist anger of both sides of the political spectrum. We are not responsible for example for the huge income inequality, but do get blamed for it. We always thought that universities were a part of the solution, by giving as much access as possible to youths, but the populists consider us as part of the problem." What can we do, says Ignatieff. Do as the UM

does and try to connect with the region, don't withdraw in an ivory tower, but go out into the world.

Climate change His fellow honorary doctor, Dr. Amitav Ghosh, an influential Indian writer and intellectual, pointed out "that the era of endless progress that we were once promised, is coming to an end." Times of crisis are on the way, something that hasn't escaped the attention of thousands of school children in Europe who have taken to the streets the last few weeks, asking their leaders to do something about the climate crisis. Universities can't deny it either. Where global warming was first a subject for the natural and technical sciences, it has now become important to the humanities and arts. Usually the focus of scientific research lies in the future, Ghosh says, while knowledge of the past can be crucial in predicting what will happen. Also where it concerns the political and social impact of climate change. He referred to the minor ice age (late 15th to 18th century), in which only a slight change in temperature had huge consequences: droughts, diseases and wars. "In many ways, this is the future that lies ahead of us." But there is hope, because which country flourished in this horrific period? Exactly, the Netherlands. "So we can only hope that here in Holland once again you will take the initiative and help lead the world forward." With the UM at the front.

Brexit President of Maastricht University, Martin Paul, who participated in the seminar *Bridges over Brexit* (see page 10) that morning and who previously spoke out against the Brexit, emphasised once again that the European knowledge region should know no limits. In a time when it is not always clear to him whether he is watching a debate in the House of Commons or *The Walking Dead*, British and European universities must make a choice: "Watching the events from the sidelines or taking responsibility to secure our academic principles and protect the academic citizens of Europe: our staff and students." Together with the University of York, the UM chooses the latter: they are going to work together intensively.

Influence us The keynote speaker for the afternoon, the Dutch minister of Foreign Trade and Development Aid, Sigrid Kaag, called upon youths to make themselves be heard. "Your input is essential, influence us, and lose no time." She also harped on that education was of great importance; at the moment large groups of children, especially in war zones, are deprived of it. "Education is a way of escaping poverty," but often it is also prepares the way for standing up for human rights. "This has nothing to do with left-wing or right-wing agendas, this is about humanity." The

minister announced that she would appoint a special youth ambassador, who will stand up for youths who have very little perspective in Sahel, the Horn of Africa, the Middle East and North Africa.

No political agenda Last but not least, rector Rianne Letschert - acting as announcer and backed up by informative, short videos - pointed out that these global challenges required civilians "who are engaged, feel socially responsible" and "who are internationally literate". Three important issues that she believes tie in with "global citizen education" in which "inclusiveness, sustainability and qualities such as empathy, integrity, curiosity, courage and resilience" are very important. The new, still to be set up, bachelor's programme of Global Studies, in which all six Maastricht faculties (a novelty) will collaborate, wants to deliver graduates who are going to work on solutions for the major problems in the world. Letschert remarked that some regard such a study programme as a left-wing hobby. Nothing could be further from the truth, she argued last Friday. "I hope you don't mind my stressing once again: UM has no political agenda. We are a safe haven for all political colours, religions, nationalities and cultures." But, she continued, UM wants its students to become internationally oriented citizens. "In fact, that's what we proudly stand for. When universities no longer articulate the values they stand for, as a way of preventing any criticism of political bias, everything becomes flat and grey." To conclude with: "So yes, we are and will remain a European university with a global outlook, whatever the prevailing public opinion and however ticklish the political underbelly."

Fabienne Crombach at the dies last Friday Photos: Loraine Bodewes

Just before Christmas, Fabienne Crombach received an e-mail from rector Rianne Letschert telling her that she had been nominated for the Wynand Wijnen education prize. “Really nice, but I never actually expected to win. With my background as a student from a university of applied sciences, I was competing against scientists with doctorates and master’s titles. I went along to the founding day celebrations anyway.”

Wynand Wijnen education prize

“I FEEL SO AT HOME HERE”

Text: Yuri Meesen

Crombach is a co-ordinator of the excellence programmes at Edlab and she won the education prize for the way in which she leads Premium, one of the interdisciplinary honours programmes for master’s students. The education prize - awarded every year since 1994, during Maastricht University’s founding day celebrations - goes to a member of staff who has made an exceptional contribution to education. She won a certificate, a bronze statue and five thousand euro, three thousand of which is for personal use. She got her diploma at the university of applied sciences in Breda: Tourism Management, with the specialisation Corporate

Communication & Business Administration. After her study, she started working in Gran Canaria for an international hotel chain. When her relationship ended and her father became ill, she sold her house and returned to the Netherlands. After various management positions, she applied for a job at the UM in 2015. Crombach: “The vacancy looked like fun but I never thought I would be accepted. I was asked to start right away.” At first she worked as an assistant to the co-ordinator at the time, Ellen Bastiaens. Crombach took over officially in 2017. A busy job: “I am constantly on the look-out for new projects for students, I am in contact with a lot of different parties – clients, trainers, academic staff, alumni, and participants of course. I am also closely involved with the selection and evalua-

tion of the students,” says Crombach.

“Fabienne is the spider in the PREMIUM web,” says Arie van der Lugt, Premium co-ordinator and associate professor at Psychology in the short video about Crombach shown at the founding day celebrations. “I feel so at home here,” says Crombach. “I combine my study with what I like doing most of all: creating a unique experience and running an organisation.” Under her leadership the approach to the programme has become much more personal. “My colleagues and I know all the students and alumni by name. We believe that a safe learning environment is very important.” Premium ambassador Rutger van Mierlo in the nomination video: “She knows everything about everybody in the Premium community.”

The PREMIUM programme is an extracurricular programme for the best master’s students. In groups of four to six people from various programmes, they work on assignments for various – usually external – clients. These are companies such as Philips and Atos Consulting, but also small organisations such as the South Limburg Tourist Information Office. In addition, all participants receive one-on-one coaching and take part in different workshops and training sessions, for example on leadership, presentation skills, and working on a project-based approach. Students spend about 250 hours on the programme. Upon successful completion, the participants receive a certificate.

Student Awards 2018

PAINFUL KNEES AND SUPERINTELLIGENCE

Topics varied from the influence of European democracy on civilian participation in Africa to the optimal income tax system, but the common factor of all theses that were rewarded with a Student Award last Friday, was they were the best of their year. Seventeen bachelor's and nine master's students received their prizes during the foundation day celebration. Observant singled out two.

Text: Cleo Freriks

The fact that people suffering from arthrosis in the knee (wear and tear of the joint) sometimes have trouble getting up, is not so strange. But what is the exact cause? Ramon Boekesteijn, as a bachelor's student of Biomedical Sciences, delved into an old dataset and discovered that being

From left to right: Lea Andree, Marika Madfors, Merit Geldmacher, Daniel Saef, Jose Pepe Bonnet and Anja Weigel. Not pictured: Yannick Meyer, Carla Greubel and Lea Schmidt

overweight played a crucial role.

"There were three groups: healthy test subjects and arthrosis patients who were overweight and those who were not," says Boekesteijn, who is now doing a master's of Movement Sciences. "Electrodes were attached to their bone extremities. By doing so, you can use an infrared camera to analyse their movement." The test subjects were then asked to get up from a sitting position. It appeared that only people who were overweight and had arthrosis stood up in a different way, probably (they weren't asked why, only a measurement was carried out) to spare the painful knee. "Previously we thought that people adapted their movements because of the arthrosis, but the group with arthrosis and a healthy weight did not do this. Of course, being overweight puts extra pressure on joints, resulting in rapid wear." Boekesteijn became involved in this project more or less by accident. "The measurements were taken a few years ago by a PhD candidate who then stopped. An orthopaedic surgeon had recently picked it up again when I was looking for a work placement. I was able to join in. In the end, I even published an article with him."

A taste of scientific research that begs for more. "I am considering doing a PhD programme. What I like so much about research is that there is always something new you can focus on, it never stops. I am considering applying for the NUTRIM PhD graduate programme, which allows you to set up a project yourself. First, I would have to write a research proposal. I think,

with an article and a prize for my thesis, I now have a good starting point."

The Role of Law in Preventing the Risks of Superintelligence is the title of Marika Madfors' master's thesis for the programme of Forensics, Criminology and Law. But what exactly is superintelligence? "Superintelligence is difficult to define as it hasn't been developed yet, but in short it is what might be the result of increased AI development.

"AI today is what is referred to as 'narrow' artificial intelligence, which is good at performing single tasks. Chess computers, tools that help diagnosing diseases, and self-driving cars all use this kind of technology. If artificial intelligence were able to solve complex problems on a human level, this would be referred to as artificial "general" intelligence, or AGI. If it continues to develop, this could then turn into artificial superintelligence with beyond-human abilities."

This could bring certain risks with it. "What we know is that humans are in control of the world, not because we are the biggest or strongest, but because we are the most intelligent," says Madfors, who now works as a Junior Teaching Fellow at University College Maastricht. "If artificial intelligence surpasses our own, the main risk is that, although AI is very efficient in obtaining goals, with superintelligence there is no guarantee that these goals would be aligned with ours. What if superintelligent AI decides that humans are a waste of resources, for instance, or that it needs to eliminate us in order to save the world?"

Since it's not even sure yet if superintelligent AI will ever be developed, the field of law has so far mainly focused on regulating narrow AI. However, Madfors believes that we should look at it now, before it actually happens. "In my thesis I came to the conclusion that at least criminal law is an unsuitable solution to adequately prevent the risks of superintelligence. If, or when, superintelligence turns into an actual risk, it could be both global and irreversible, and will likely be too late to address retrospectively."

Because of this, she also investigated whether international solutions ought to be put in place. "It seems to be the most reasonable way to ensure transparency that can help ensure beneficial AI development. Although there are always difficulties with increased international regulation and cooperation."

Dissertation prize 2018

TACKLING CORRUPTION THE SOFT WAY

Hortense Jongen hopped on an airplane in Gothenburg last Thursday to pay an ultra-short visit to her hometown Maastricht. And with good reason: to accept the dissertation prize during the university's founding day ceremony. Jongen researched how one could combat corruption on an international level using 'soft governance'. The topic, the interdisciplinary perspective, and her pleasant style of writing were decisive for the jury.

Text: Wendy Degens

Yes is *ja*, no is *nej* and good day is *god dag*. Those words are easy, but having a conversation in Swedish at a reasonable level? That is a bit too much to ask, Hortense Jongen (28) laughs. "I'm ashamed, I still find it difficult." She has been working as a postdoc at the School of Global Studies at Gothenburg University since May last year. She has completed two language courses. Grinning: "Just wait and see,

Hortense Jongen

I will finally speak proper Swedish when my postdoc project has been completed."

Jongen is a product of Maastricht, for a large part anyway. She did the bachelor's of European Studies here, then left to do a master's in Amsterdam, after which she returned to the Faculty of Arts and Social Sciences to do a PhD in dealing with corruption.

Bribing foreign civil servants was considered to be an "accepted part" of international trade until the nineteen-nineties, she wrote in her thesis. Partly because of the Cold War ending and the "ensuing waves of democracy" people now see corruption more and more as something that is unacceptable. Countries sign treaties in an attempt to curb corruption, but what does signing such a treaty mean if they subsequently don't adhere to it? There is no Court against Corruption or similar body to

enforce countries' actions.

That is where soft governance comes into play, says Jongen. In the form of peer reviews, a system whereby countries assess each other on the extent to which they observe their signed treaties. This does not concern individual countries, but collaborative organisations such as the United Nations, the Council of Europe, and the Organisation for Economic Cooperation and Development (OECD). They can put pressure on countries and publically tell them off, "naming and shaming". Moreover they stimulate exchange of experiences to learn from each other.

Jongen mentions the British defence concern BAE Systems, which was investigated by the Serious Fraud Office (SFO) for years. BAE Systems allegedly paid bribes in the case of a large weapons order from Saudi Arabia. But at the end of December 2006, the highest British prosecutor ruled that SFO's corruption investigation was to be suspended. Because of national security, it was said. This evoked fierce criticism from an OECD working group. Some media jumped on the bandwagon. *The Financial Times*, for example, interviewed the then chairman of the OECD working group. "He threatened to put British export companies on a black list in reaction to the continuous non-compliance with recommendations by the reviewers," says Jongen. Eventually the Bribery Act was passed in England, one of the strictest laws in the world against bribery.

Still, we are talking about England here, a country with Western values. What about countries such as Russia, Mexico, Somalia, or Armenia? "Look, if a country refuses to do anything about corruption, there is very little one can do. But there are also many that want to, but just don't have the funds or the knowledge or have more important issues to deal with. The UN can then offer to send in experts to support changes in legislation."

Last question. Jongen interviewed diplomats and civil servants, and sat in on UN meetings. Would she not rather have been a diplomat herself? "I did think about it, but the academic world suits me much better. I prefer to observe and analyse people, rather than to take this stand myself."

Combating corruption the soft way: The authority of peer reviews in the global fight against graft, defended on 15 September 2017. Hortense Jongen received € 3,500 and a work of art (sponsored by the Hooglerarenfonds).

York and Maastricht discuss Brexit

“I can’t remember one pro-EU story in the media”

Acting Vice Chancellor and President of York Saul Tendler sitting next to Maastricht President Martin Paul Photos: Joey Roberts

The impending Brexit, whether it’ll be a hard or a soft Brexit, will come with a lot of uncertainty and misery. This was one of the conclusions drawn during *Bridges over Brexit*, the morning programme of the Dies Natalis celebration held in the Feestzaal (Bouillonstraat) last Friday. But it wasn’t all doom and gloom at the symposium.

The United Kingdom never wholeheartedly decided to be part of the European Union, argued Mathieu Segers, professor of European Integration, at the symposium *Bridges over Brexit. How can universities respond to a changing political landscape?* last Friday. Ever since the beginning of the European integration process in 1950, the UK often either didn’t participate, expressed reservations or demanded a special status. From a historical perspective, then, the Brexit Britain currently seems to be heading towards is far less exceptional than many people believe it to be. Segers concluded his talk by putting things in perspective: “In all these years, the UK never became estranged from continental Europe. Stronger even in many ways, Europe and the UK became closer allies than ever before, especially in the day-to-day lives of

people. The lesson is that ‘Brexit’, in essence, is the wrong word to describe the situation of today. (...) Whatever the institutional state of affairs or the political excitement, the UK and continental Europe will find ways to build and cherish a cooperative relationship.”

Quite damaging

Segers was one of four speakers at the seminar. Its participants included staff from both Maastricht University and the University of York, the British partner with which the UM will work closely together. Another speaker who wasn’t all doom and gloom about the impending Brexit was Thomas Christiansen, professor of European Institutional Politics at UM. While he did call it a “tragedy” that may be “quite damaging” to the economy, British industry, student mobility, research collabo-

ration, personal lives, etc., he also pointed out that researchers and universities can take matters into their own hands. Even in the worst-case scenario of a hard Brexit, there will always be opportunities to work together – not just within networks like the one formed by Maastricht and York (see elsewhere on this

A York staff member in the audience

page), but also on an individual basis. “We are strong and can counteract.”

Remain or leave

Certainly, there are many different ways in which universities can continue to work together – but, asked Dr. Sofia Vasilopoulou of the University of York, “will people continue to see the UK as a place to study and work? And what about my colleagues, will they remain or leave?”

Christiansen pointed out that Brexit isn’t a purely British problem. Euroscepticism and governments that attribute gains to themselves and losses to the EU also exist elsewhere in the EU. Since the Brexit referendum, however, this scepticism has lessened considerably. “What happened in the UK is a lesson for others.”

Guardian

There’s much flexibility and diversity within the EU; it isn’t “one size fits all”, argued Segers and Christiansen. It’s precisely because of this amount of diversity that the EU won’t become a “superstate”, as some claim it will. “We have a patchwork in Europe that will prevent countries from exiting the EU.” It’s important to explain this to people – and universities have a role to play in this regard, many participants in the symposium agreed.

A York staff member acknowledged the role of education, but pointed out that education isn’t the holy grail. “I’m a climate researcher. In the US, you have a lot of climate critics. As it turns out, the higher their level of education, the greater their scepticism.” The influence of the media shouldn’t be underestimated either, he added: “I can’t remember one pro-EU story in the media, but I can recall many anti-EU stories. And I read the *Guardian* [a liberal, pro-remain newspaper]! It didn’t surprise me that a majority voted out.”

Mistake

In his closing remarks, Acting Vice Chancellor and President of York Saul Tendler admitted that universities misjudged this situation. He characterised the current political climate surrounding Brexit as “damaging” (“it throws us apart”) and said that, prior to the referendum, the umbrella organisation for British universities advised its members not to take part in the “leave or remain” debate. Universities shouldn’t engage in politics, was the message. “We took this principal position based on the presumption that people would never vote to leave”, he said after the seminar. It was a mistake he won’t soon make again. “If there was a second referendum, we would seek to engage as much as possible. Academic values are important, as is academic integrity, but we could’ve shared our expert vision and shown the consequences of a Brexit, substantiated by facts. We have – as a university – a duty of care. This affects everybody.”

Riki Janssen

“We hope there won’t be any Brexit”

Continued from page 1

11 million euros – of its annual research funding from Brussels, and three hundred of its students are enrolled in universities elsewhere in Europe.

“This deal with a world-class university is very special for us. It will prevent us from darkness”, explains Tendler. “The big issue for us at the

moment is the uncertainty. We could be leaving the European Union on the 28th of March. Or not. It’s not clear what will happen with our relationships with Europe and the rest of the world. Our collaboration with UM creates certainty and clarity. This enables us to define our own destiny.”

With this alliance, Maastricht and York hope to pre-emptively alleviate the negative consequences of the UK’s announced exit from the EU. To York, the deal with UM guarantees that student and staff mobility will remain possible in some way and that, through Maastricht, EU research funding won’t become completely inaccessible. UM, for its part, will be able to benefit from British research funding. UM President Martin Paul is increasingly

annoyed by the British politicians “who are unable to reach a good arrangement with the EU. If there’s anything that works well, it’s cooperation in education and research. This might be thrown over the wall. And even if a Brexit deal is reached, I’m worried that research collaboration won’t be the highest priority. So this is us taking our responsibility, outside of politics. I expect our initiative may also be interesting to other universities in the EU and the UK.” The dust kicked up by Brexit is expected to settle in three years’ time. The investment that has now been announced by UM and York is intended to cover this period. Paul expects the collaboration will continue from there, citing potential joint degree programmes and joint degrees.

So why York? “We have a lot in common and have slowly grown close to each other in a very organic way”, explains Paul. Both are young universities of similar size and outlook, with close local ties and good reputations. Or, as Tendler puts it: “We’re both excellent in research and education. It’s important not to be shy about that.” And, not unimportant: “We just click, at the administrative level as well”, says Paul.

One last question: how will Brexit play out? Tendler: “We *hope* there won’t be any Brexit, or just the softest possible Brexit, like the Norwegian model. But I don’t know. Everything is uncertain.”

Riki Janssen

Gespreksavond Studium Generale

De sokken van Teun Dekker

Zet SP-burgemeester Emile Roemer, GroenLinks-Kamerlid Lisa Westerveld en Fasos-filosofen Tsjalling Swierstra en Sjaak Koenis aan een discussietafel en wat krijg je? Een avond met interessante visies en genoeg stof tot nadenken, maar weinig discussie. Het onderwerp van de Studium Generale gespreksavond vorige week donderdag: emoties in de politiek.

Swierstra trapt af en vertelt dat al door de Griekse filosoof Plato werd nagedacht over het thema. “Volgens Plato is emotie in de politiek gevaarlijk. Politiek was daarom voor mensen met kennis; zij gebruiken de rede in plaats van emotie. Deze weldenkende elite moet volgens

Plato daarom een soort dictatuur voeren.”

Fact free politics

Van een dictatuur is geen van de gasten fan, maar dat emotie bij politiek hoort, staat voor het panel buiten kijf. Westerveld: “Als je aan-

dacht of steun voor een motie of onderwerp wilt, helpt het je om in een debat een persoonlijk voorbeeld te gebruiken: bij onderwijs bijvoorbeeld een verdrietige brief van een ouder. Maar je moet oppassen dat je niet te veel blijft hangen in emoties. *Fact free politics*

Boze demonstranten bij een krakersdemonstratie in Amsterdam in 2010 Foto: Jos van Zetten

Emile Roemer in 2011 bij een staking van Zorggroep Viva Foto: archief SP

is niet de bedoeling; beleid moet uiteindelijk wel op feiten gebaseerd worden.”

Kippenhok

“Maar je moet er wel aan meedoen”, voegt Roemer daaraan toe. “Een debat is vaak een wedstrijdje ‘beste one-liner’. Bij avonddebatten voor de verkiezingen zit iedereen rond kwart voor acht op zijn horloge te kijken. Als je dan niet snel wat zegt, zit je niet meer in het achttien uur journaal en mis je dus aandacht. De tijden van Joop den Uyl en Dries van Agt zijn al lang voorbij. Zij lieten elkaar uitpraten en er was ruimte om nog even een paar dingen op te schrijven. Het lijkt tegenwoordig vaak een kippenhok.”

Nummer 39 met rijst

Een retorische vraag van Roemer: “Hoe is het nu zo gekomen dat mensen zo boos zijn?” Het beleid van de afgelopen dertig jaar noemt hij “onredelijk en niet in het belang van de samenleving. Vooral het bedrijfsleven heeft geprofiteerd. Mensen worden kwaad omdat ze zich niet meer gehoord voelen.” Koenis, die hier en daar toch nog voor wat vuurwerk zorgt: “Boosheid vloeit niet voort uit het falen van de democratie, maar uit het succes. Verschillen tussen mensen worden steeds kleiner en dat levert wrijving op. Als Gordon dertig jaar geleden ‘nummer 39 met rijst’ had geroepen tegen iemand van Chinese afkomst, was niemand daarover gevallen. Chinese Nederlanders ageerden destijds niet tegen de meerderheid en deden hun eigen ding. Hun kinderen pikken dat niet meer; ze willen meedoen. Groepen eisen met boosheid hun positie op in de maatschappij.”

Sokken

Al met al een leuke bijeenkomst die waarschijnlijk spannender was geweest als er ook andersdenkende filosofen of politici waren aangeschoven. Studium Generale laat weten dat het geen debatavond was en dat ze gezocht hebben, maar niemand hebben gevonden. De sokken van gastheer Teun Dekker typeerden deze avond: lekker warme, knalrode, wollen sokken. In een veilige ‘rode’ omgeving deden alle gasten van de avond zonder al te veel weerwoord hun zegje.

Yuri Meesen

Clinicus van het jaar

Welke specialisten en arts-assistenten begeleiden Maastrichtse coassistenten het beste? Die vraag wordt ieder jaar beantwoord tijdens de Clinicus van het Jaar-verkiezing, georganiseerd door medische studievereniging Pulse.

Maandag was de uitreiking in café Au Coin in het MUMC.

Goede feedback geven, de tijd nemen om iets uit te leggen, een prettige sfeer in het team en de mogelijkheid om veel kleine taken zelfstandig uit te kunnen voeren. Dat is wat coassistenten blijken te waarderen.

Er zijn vijf categorieën waarvoor 120 coassistenten genomineerden hebben aangedragen. Op degenen die het vaakst genoemd werden kon gestemd worden en daar rolden tien winnaars uit. Zij krijgen 500 euro om te besteden

aan onderwijs. Een afdeling huisartsgeneeskunde gaat bijvoorbeeld een dermatoscoop kopen; een loep met ingebouwde lichtbron om huidaandoeningen te bestuderen.

Opvallende winnaar is Bart Spaetgens, internist-ouderengeneeskunde in Maastricht. Hij won vorig jaar ook al. Eigenlijk mag iemand dan drie jaar niet genomineerd worden, maar omdat hij verleden jaar nog arts-assistent was en nu specialist, is hij een uitzondering. Vooral zijn humor wordt geroemd, waardoor coassistenten zich meteen deel van het team voelen.

Andere winnaars uit het MUMC waren gynaecoloog Christine Willekes, gynaecoloog in opleiding Anique van Oudheusden en oogarts in opleiding Maurice Hanssen. De overige winnaars waren huisarts Jeroen Kuijpers uit Berlicum (bij Den Bosch), jeugdarts Annemiek Brugman en neuroloog Rob Gons uit Eindhoven, arts-assistent interne geneeskunde Roma Fourmanov uit Veldhoven, chirurg-oncoloog Jeroen Heemskerk uit Roermond en chirurg in opleiding Anne-Claire Bosmans uit Heerlen.

CF

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Grootste misvatting over Mathieu Segers. Dat ik een gladder ben, iemand die niet meent wat-ie zegt. Maar dat klopt niet. Ik vind het juist heel moeilijk om een verhaal te houden waar ik niet achter sta. Terwijl dat handig kan zijn als je iets gedaan wilt krijgen. Ik ben wel een makkelijke prater, ik hou ervan, maar het moet wel ergens over gaan. Net als vroeger aan de keukentafel, waar ik met mijn ouders en twee broertjes discussieerde over de maatschappij en de politiek.

Studiebol of losbol op de middelbare school? Een studiebol, maar niet in alle vakken. Ik was goed in maatschappijleer, in Nederlands en toen al zeer geïnteresseerd in literatuur. Ik trok op met de vlotte jongens en had altijd vrienden om me heen. Ik was best braaf maar kon ook principieel zijn. Het Sint Maartenscollege, dichtbij het station waar veel drugs en pillen rondgingen, kwam je op zeker moment niet meer in zonder pasje. Dat vond ik niet kunnen voor een school. Ik heb toen pasjes ingezameld, aan een touw geregen en aan de deur van de conrector gehangen. Ze hebben nooit geweten wie het heeft gedaan.

Maastricht of Amersfoort? Maastricht. Meer allure, meer geschiedenis, van alles meer eigenlijk. Ik ben er geboren en opgegroeid, maar op m'n achttiende wilde ik weg. Ik ben gaan studeren in Nijmegen, heb daarna op de ministeries van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en van Financiën gewerkt. Later kreeg ik een baan in Utrecht, als hoofddocent. We woonden toen in Amersfoort, in de oude binnenstad, waar we het altijd heerlijk hebben gehad. Ik was niet van plan om naar Maastricht terug te keren, maar het hoogleraarschap aan de UM gecombineerd met UCM-dean vond ik een buitenkans.

Ik ben dol op oud-Griekse voornamen. Je doelt op de namen van mijn kinderen? Ja, ik hou van klassieke namen, ze hebben iets universeels, je komt ze in heel Europa en de rest van de wereld tegen. We hadden eerst Sofia, daarom zochten we voor onze zoon ook een korte naam met een O erin. Het werd Orfeo, naar de opera van Monteverdi. En toen kwam Gloria voor onze tweede dochter ook al snel bovendrijven.

Ijdel op een schaal van 1 tot 10. Ik zou mezelf een 7,5 geven. Ik hou van mooie kleding en vind stijl belangrijk. Toch ben ik vooral ijdel als het om taal gaat. Als ik een interview geef voor NRC maakt het me uiteindelijk niet zoveel uit hoe ik op de foto sta. Wel probeer ik m'n boodschap stijlvol te verwoorden, met treffende metaforen, als dat kan. Mijn leraar Nederlands zei het al: het gaat er niet alleen om wat je zegt maar ook hoe. Al moet de stijl niet belangrijker worden dan de inhoud.

Verlegen of zelfverzekerd? Ik ben van nature best verlegen, maar als je merkt dat je ergens goed in bent, laat je je verlegenheid geleidelijk achter je. Toch kan die ineens de kop opsteken, vaak als ik iets moet uitdragen waar ik niet helemaal achter sta. In mijn werk voor de WRR (Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid, red.) kan dat gebeuren als bewindslieden naar pasklaar advies vragen. Ik ben iemand die houvast zoekt in de inhoud. Valt die weg, dan kom ik op

Naam: Mathieu Segers (1976, Maastricht) * **In het dagelijks leven:** hoogleraar Europese integratie en dean van het UCM * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Marèl, samen drie kinderen Sofia (13), Orfeo (10) en Gloria (bijna 8) * **Woont in:** Maastricht (Wijck)

Foto: Joey Roberts

“
Ik ben zeer selectief in verzoeken van talkshows, want dan moet je ook een mening hebben over het laatste optreden van Gordon
”

drijfzand terecht. Ik twijfel ook regelmatig aan mezelf. Dan vraag ik me af of mijn werk ertoe doet, voor mezelf maar ook voor anderen. Zo niet, dan moet er iets gebeuren. Ik laat me in die beslissingen, ook in het algemeen trouwens, sterk leiden door mijn gevoel. Ooit nam ik ontslag bij het ministerie van Financiën om te promoveren. Snapte niemand, maar het voelde wel goed.

In conflicten ga ik er met gestrekt been in. Ik ben lang conflictmijdend, maar als grenzen steeds worden overschreden, dan ga ik de confrontatie aan. Op het voetbalveld was ik verdedigende middenvelder, ofwel voorstopper. Die moet de spits van de tegenstander uitschakelen, dus iets van agressie is wel handig. Ik was een beperkte voetballer, maar op basis van inzet en omdat ik kon praten met de scheids, werd ik op zeker moment aanvoerder.

Lijfboek? *De Tijgerkat* van Giuseppe Tomasi di Lampedusa. Dat draait om de spanning tussen traditie en verandering, oud en nieuw: 'Als we willen dat alles blijft zoals het is, dient alles te veranderen.' In de Nederlandse literatuur kies ik voor *Pier en Oceaan*, van Oek de Jong. Een prachtige en herkenbare Bildungsroman over een opgroeiende jongen die gaat studeren, die oog heeft voor zijn omgeving, breed geïnteresseerd is. Beide boeken hebben, op hun geheel eigen manier, uiteraard een superieure stijl.

Als leidinggevende hou ik van pop-gesprekken. Ik vind het leuker dan ik dacht om mee te denken over persoonlijke ontwikkelingsplannen van medewerkers. Je kunt ze lezen als een roman, en dan verruimen ze je wereld. In zo'n gesprek moet je je verplaatsen in de ander, en daar leer je altijd van. Het is ook een geschikt moment om te zoeken naar wederzijds vertrouwen, wat een spannend gesprek kan opleveren. Dat vind ik zinnvoller dan alles vastleggen in bureaucratie, daarmee verdwijnt de ziel uit de academie. Ik ben een leidinggevende die mensen maximale vrijheid probeert te geven om zich te ontplooiën. Dat moet aan de hele UM het uitgangspunt zijn, vind ik.

Ik voel me thuis op een podium. Ik sta daar ambivalent tegenover. Wat ik fijn vind, zijn uitnodigingen om te spreken naar aanleiding van mijn werk, van mijn columns bijvoorbeeld in *De Groene* en *Het Financieele Dagblad*. Maar ik ben zeer selectief in verzoeken van talkshows. Daar zit je in de eerste plaats als persoon en dan moet je ook een mening hebben over het laatste optreden van Gordon. Over een profiel door het tv-programma *Tegenlicht* heb ik even getwijfeld, maar toch gedaan. Net als een *Klokhuis*-uitzending over Europa. Dat vind ik echt belangrijk.

Maurice Timmermans

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Film: Climax

Wie heeft er LSD in de sangria gedaan?

Still uit Climax

Het verhaal: Een groep jonge dansers is op tournee in de VS. Ze repeteren in een afgelegen schoolgebouw. Na de laatste repetitie is het tijd om te feesten. De dansers zijn opgewonden, de drank vloeit rijkelijk, de DJ zorgt voor een explosieve cocktail van synthpop en technokrakers. Dan blijkt echter dat iemand LSD in de sangria heeft gedaan, waarna alle sociale remmingen overboord gaan. Het gevolg: chaos, hysterie, paranoia en... moord.

Een onvergetelijke filmervaring:

- De opwindende, manisch-energieke en hypervirtuoze dansscène uit het eerste deel van *Climax* komt gelijk met stip op 1 binnen in de lijst met beste dansscènes uit de filmgeschiedenis. Wat deze dansers precies doen laat zich amper omschrijven – kenners hebben het

over krumping, flexing, waacking en voguing – maar bereid je erop voor om totaal van je sokken te worden geblazen. Na afloop van deze performance is het niks minder dan een mirakel dat de dansers al hun ledematen nog hebben en dat er niemand zwanger is geraakt. “Een levend kubistisch schilderij”, schreef *Variety* en dat is een verrassend accurate beschrijving.

- De soundtrack houdt het feest heerlijk op gang: onder meer Patrick Hernandez, Gary Numan, Giorgio Moroder, Aphex Twin, Daft Punk en Soft Cell komen voorbij. Voor een optimale ervaring van *Climax* zouden bioscopen eigenlijk vooraf de stoelen uit de zaal moeten halen.

- De Frans-Argentijnse shockfilmer Gaspar Noé trakteerde ons in zijn oeuvre al eens op

een *cumshot* in 3D (*Love*), een minutenlange anale verkrachting gefilmd vanuit één camerastandpunt (*Irréversible*) en een film waarin een slager zich aan zijn autistische dochter vergrijpt (*Seul Contre Tous*). Dit is een film die ik intens haat, maar het valt niet te ontkennen dat een regisseur die zo'n extreme gevoelens bij je weet op te roepen, zijn métier verstaat. Noé is een smeerlap, maar wel een getalenteerde smeerlap.

Een bad trip:

- Als je weleens nuchter bent gebleven op een feest waarop al je vrienden vol op de drugs zaten, dan weet je hoe vervelend het is om naar andersmans trip te kijken. *Climax* weet die valkuil geruime tijd te omzeilen, maar in het slotdeel, waarin inmiddels ook de camera-

man van de sangria heeft gedronken, slaat de verveling alsnog toe.

- Op de dansvloer wappert de Franse driekleur en af en toe komen er teksten van het kaliber ‘het leven is een collectieve onmogelijkheid’ voorbij. Naar de betekenis van een en ander blijft het gissen, holle pretentie valt niet uit te sluiten.

Het salomonsoordeel: *Climax* piekt te vroeg, maar deze opwindende trip is desondanks de eerste film van Gaspar Noé die ik graag een tweede keer wil zien.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

UM steunt Brusselse scholieren

Vrijdag 25 januari vierde de Universiteit Maastricht zijn 43ste verjaardag. Ik schrijf in deze krant met als uitgangspunt dat ik niet reageer op het reilen en zeilen van de universiteit. Ik heb dat in functie meer dan genoeg gedaan. Deze week maak ik een uitzondering. De viering van de dies natalis verdient een groot compliment. Vier sprekers die van wanten wisten. Zij boeiden zonder uitweidingen. Bovendien hadden zij overeenkomstige boodschappen. Om te beginnen de bedreiging van onze open samenleving door populisme, aantasting van de vrijheid van meningsuiting en het relativeren van het zich baseren op feiten. Vervolgens de niet aflatende bekommernis om duurzaamheid, milieu en klimaat. Tenslotte de niet te missen gevolgtrekking dat het vooral de studenten en de jongere medewerkers van de universiteiten zijn die de strijd zullen moeten voeren. Maar zij niet alleen.

Eén voorbeeld van die strijd kwam bij enkele sprekers terug. Vorige week vond in Brussel weer een demonstratieve mars plaats van vele duizenden scholieren die de regering

opriepen zich werkelijk in te zetten voor het klimaat. In Duitsland is ook al betoogd. Meer zijn er in voorbereiding. Het leek de hooggeleerde sprekers op onze dies een goed idee. Ik ben daar mee eens. Deze marsen zijn een prima tegenwicht tegen de tot geweld neigende beweging van de boze gele hesjes die gericht zijn op de onderbedeling van de

gewone man. Ongelijk hebben ze niet. Bijdragen aan oplossingen voor het klimaat doen ze helemaal niet.

De scholierenwandelingen leiden nog niet tot ingrijpen van de autoriteiten. Wel zijn die bezorgd over het ontstaan van goedgekeurd spijbelen. Toch zie ik demonstraties van leerlingen nog niet zo gauw uit elkaar geslagen worden. Daarom zal een blijvend succes van deze marsen de weifelende politici en ondernemers tot enige daadkracht kunnen bewegen.

In het jaar 1212, 800 jaar geleden, startten duizenden ‘kinderen’ vanuit Noord-Frankrijk en het Rijnland hun kruistocht naar het Heilige Land. Ze waren het beu dat de machthebbers en kerkvorsten geen werk meer maakten van hun plicht Jeruzalem voor de ‘Christenheid’ te veroveren. Van die tocht kwam niets terecht en verliep met vaak gruwelijke gevolgen. Die ‘kinderen’ waren door een vertaalfoutje naar het schijnt voornamelijk loslopende jonge mannen van het platteland die het slachtoffer waren van veranderende economische omstandigheden.

Voor onze demonstrerende scholieren en

studenten geldt een overeenkomstige waarheid: de ouderen doen niets, dus nemen wij het heft in handen. In tegenstelling tot de tragische afloop van de kinderkrustochten ben ik hoopvol gestemd over wat de scholieren kunnen bereiken.

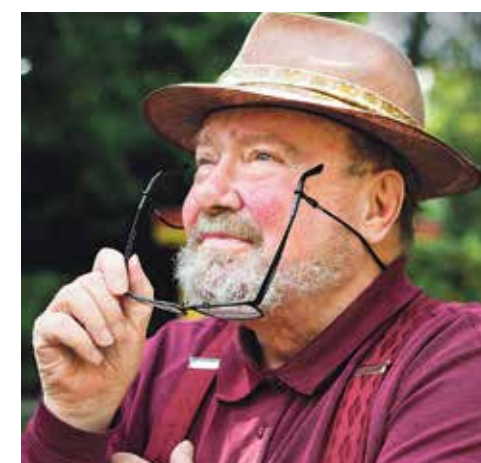

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Jaap Bos, Wammes Bos,

Alison Edwards, Hans Philipsen, Mark Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltsjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

EIPA has a vacancy for: Student Assistant.

Contracting and Tendering office. More

information: check <https://www.EIPA.EU/>

vacancies

EUROBED MAASTRICHT:*beds-

mattresses-boxsprings-bedlinen-

duvets-pillows-and more!*BEST PRICE

GUARANTEED in stock-delivery possible

CHECK:WWW.EUROBED.NL

KANKERONDERZOEK IS KOSTBAAR

ZOWEL IN TIJD ALS IN GELD! MOGEN

WIJ EEN BEETJE VAN JE TIJD? HELP

MEE COLLECTEREN! VAN 4-2 T/M 9-2

P.VANBALLEGOOIE@HFL.NL

I am searching looking for a native speaking

corrector of my English texts. Payment

is €3,80 per A4. Email to Jos Legrand:

jjlegrand@hetnet.nl

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paarltsjes te weigeren.

_____ € 3,00

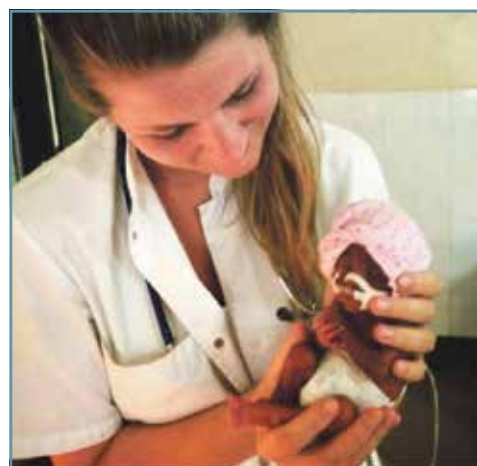
_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

HEB JIJ EEN GOED IDEE
DAT DE GEZONDHEID IN
AFRIKA VERBETERT?

EN BEN JE TUSSEN 18 EN 35 JAAR?
DOE MEE MET DE ALBERT SCHWEITZER
PRIJS 2019 EN MAAK KANS OP € 5.000,-.

Albert
Schweitzer
Prijs 2019

Kijk op www.nasf.nl

REN
TEGEN
KANKER

WAAR REN
JIJ MEE?

GA NAAR RENTEGENKANKER.NL

Bijna jarig? Vraag
geen kado maar
een donatie.

Kijk op kadoneren.nl

Chill or Energize?

Do you need some extra
energy during your
exam period, or you just
want to relax?

Tip: Indulge yourself
with one of our delicious
fresh smoothies!

M.RK.T

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Phuong, 6 jaar, Cambodja

**WIJ ZIJN WAAR
KINDEREN ONS
NODIG HEBBEN**

www.savethechildren.nl

Save the Children

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

29-01, 14.00u: mw. Irena Boskovic, Double Doctorate Maastricht University-University of Portsmouth	13-02, 10.00u: mw. Carlota Bussolo de Souza, MSc.
30-01, 12.00u: mw. Tatevik Poghosyan, MSc	13-02, 12.00u: dhr. Péter Bayer, MSc.
30-01, 16.00u: mw. Sylvia Roozen, MSc	13-02, 16.00u: dhr. Jean D.O.A. Nyakayiru, MSc.
31-01, 10.00u: mw. Fortuna Casoria, MSc	14-02, 14.00u: mw. Barbara Beckers, MA
31-01, 14.00u: dhr. Petrus W. Oomen, MSc	14-02, 16.00 uur: mw. Gabrielle P.A. de Lijster-van Kampen
31-01, 16.30u: Inauguratie Prof. dr. Teun Dekker	15-02, 10.00u: dhr.drs. Pieter W.J. Lozekoot
01-02, 9.45u: mw. Gianni Tamella Avila, MSc.	15-02, 12.00u: dhr. Miguel Joao de Almeida Costa, LL.M
01-02, 10.00u: mw. Veerle M. Timmermans	15-02, 14.00u: mw.drs. Marieke G.H.C. Reinders
01-02, 12.00u: mw. Heleen Zandstra, MSc.	15-02, 16.00u: Afscheidscollege prof.dr. Wim Riedel
01-02, 14.00u: dhr. Tom G.H. Keulers, MSc.	20-02, 12.00u: mw. Frauke Meyer, MSc.
01-02, 16.30u: Inauguratie prof.dr. Edward Huizenga	21-02, 14.00u: mw. Suzan M.W. Wetzels, MSc.
06-02, 12.00u: dhr. Phil Brull, MSc.	21-02, 16.00u: mw. Laura Kasper, MSc.
06-02, 14.00u: mw. Evelyn E.C. de Jong, MSc.	22-02, 10.00u: dhr. Luuk de Wert, MSc.
07-02, 12.00u: dhr. Samuel M. Heuts, MSc.	22-02, 10.45u: mw. Ancui Liu, MSc.
07-02, 14.00u: mw. Elham E. Amin, MSc.	22-02, 12.00u: dhr. Ivo Eijkenboom, MSc.
07-02, 16.00u: dhr.ing. A.A.L. (Roberto) Traversari	22-02, 14.00u: dhr. Mitchell Bijnen, MSc.
08-02, 12.00u: dhr.drs. A.F.M. (Toon) Boselie	22-02, 16.30u: Inauguratie prof.dr. Joost à Campo
08-02, 14.00u: mw. Chenxing Eleana Zhang, MSc.	28-02, 14.00u: dhr. Kars M.A.G. Mennens, MSc.
08-02, 16.30u: Inauguratie prof.dr. Sandro Gelsomino	28-02, 16.00u: dhr. Tiuri van Rossum, MSc.

Interne vacatures

- **Administratief medewerker(ster)** SBE, 19 uur
Vacaturenummer: AT2018.224
- **Research Policy Support Officer** FASoS, 30.4 hours
Vacancy number: AT2018.352
- **Hoofd Marketing & Communicatie** FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.024
- **PhD candidate** campus Venlo, FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.025
- **PhD candidate** FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM - Biomedical Engineering, 38 hours
Vacancy number: AT2019.026
- **PhD candidate** position in molecular cartilage biology, Department Orthopedic Surgery, School Caphri at Maastricht University/MUMC+, 38 hours
Vacancy number: AT2019.027
- **Medewerker Content & Access** UB, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.028

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Zelf

In mijn kamer, boven mijn bureau, hangt een kaart van Nederland. *De Nieuwe Eerste Nederlandsche* staat in grote letters bovenaan: verwijzend naar de eerste Nederlandse levensverzekering. Flevoland ontbreekt, wat betekent dat de landkaart zeker een halve eeuw oud is. Misschien wel meer.

Rechts van de prent hangt een dode cactus waaruit een nieuw stekkie is ontsprongen, in zo'n glazen vaasje dat je aan de muur kan bevestigen. Daaronder een lepelje dat ik meenam uit de keuken van mijn Australische woongroep (als aandenken), mijn twee gitaren, een brede spiegel en een plank vol oude fototoestellen van mijn opa.

Al deze dingen zal ik komende week in dozen stoppen. De breekbare objecten wikkel ik in kranten, de fotolijstjes gaan tussen mijn kleren. Ik moet beslissen of ik de lamp van mijn ouders meeneem, of ik dat stomme winkelmandje dat dient als papierbak nog wil houden, en krijg ik dat boekje gedroogde rozen wel heelhuids mee naar de volgende locatie: mijn eerste eigen woning in Amsterdam?

Het voelt gek, want ik ben letterlijk mijn kinderkamer aan het opdoeken. Het bed waar ik al tien jaar in slaap, de rode stoel die ik voor mijn twaalfde verjaardag kreeg, het tapijt van mijn oma: alles gaat mee. Toen ik naar Maastricht verhuisde was het anders. Ik liet de meeste spullen bij mijn ouders, om zo altijd naar mijn vertrouwde kamer terug te kunnen keren als ik in Amsterdam was. Nu is het een ander verhaal. Nu ga ik echt weg, met alles wat ik bezit.

Dit klinkt allemaal wat melancholisch: alsof het erg is om weg te gaan. Het is natuurlijk ook wel een beetje triest, maar eigenlijk overheerst opwinding. Ik ga met het geld dat ik zelf verdien in een kamer in Amsterdam-West wonen. Ik ga met de koffiebonen die ik zelf gekocht heb een cappuccino voor mijn moeder maken als ze op bezoek komt. Ik ga slapen in het bed dat ik zelf twee trappen omhoog getild heb.

En straks, in mijn nieuwe kamer, zal die prent met de kaart van Nederland weer boven mijn bureau hangen. En af en toe zal ik er grijnzend voor gaan staan, mijn ogen gericht op de hoofdstad, in mijn eerste eigen woning in Amsterdam.

Cato Boeschoten

“Het is leuk hoor, de snijzaal. Alleen krijg je er enorme honger”

Praeses Pulse versus

Vera Kleinveld (22), nu tussenjaar na bachelor geneeskunde, is voorzitter van MSV Pulse

Aantal actieve leden: 120

Borrelen: De Twee Heeren

Betekenis 'MSV Pulse': “Maastrichtse studievereniging, Pulse refereert aan hartslag, polsslag, en de impuls die we kunnen geven.”

Praeses Saturnus

Evi Schoenmaker (22), derdejaars biomedical sciences, is voorzitter van MSTV Saturnus

Aantal actieve leden: “Ongeveer 65, maar op trainingen niet meer dan 30.”

Borrelen: bij bestuurslid thuis

Betekenis 'MSTV Saturnus':

“Studententurnvereniging; het moest iets Grieks of Latijns worden, en iets met turnen, dat werd Saturnus.”

“Dat is wel héél vroeg”, zegt Vera Kleinveld, als ze hoort dat de turners op dinsdagmorgen al om half negen trainen. Evi Schoenmaker: “Maandagavond trainen we ook, tot kwart voor elf, dus dan kunnen we de apparaten laten staan. Anders niet, want in die zaal doen ze ook Zumba en Clubpower en zo. Maar op dinsdag willen de mensen dan niet opstaan en komen er maar een stuk of vijf; we gaan proberen om het naar zaterdag te verplaatsen.”

Ooit geturnd, Vera?

Kleinveld: “Toen ik nog heel klein was, kon ik naar een proefles turnen. Dan moest je een handstand doen; dat kon ik niet, en een koprol; kon ik ook niet, haha, ik heb echt een slechte motoriek.”

Maar iederéén kan toch een koprol?

Kleinveld: “Ja, nou ja, ik vond een koprol eng. Maar wacht, misschien was het wel een achteruit-koprol...”

Ze kijkt erbij of ze het zelf niet gelooft. Terecht waarschijnlijk. Schoenmaker helpt een handje: “Dat kan ik ook niet hoor, zelfs niet na een heel leven turnen.”

Dat leven begon in Duitsland, waar haar Nederlandse ouders woonden en nog steeds wonen. “Ze doen daar aan moeder-kind turnen. Dan houdt je moeder je hand vast en loopt ze met je rond, als peuter deed ik dat, en met vijf, zes jaar begin je dan met de balk en de brug.”

Ze vond het leuk en bleef het doen, ook toen ze op haar negentiende in Nederland ging studeren. “Maar het laatste schooljaar had ik niet veel meer getraind, ik begon pas weer in mijn eerste jaar hier. Het kost veel energie om weer terug te komen op je niveau. Dan ben je ineens bang, ook al heb je iets honderd keer gedaan. Of je hebt de kracht niet meer. In het tweede jaar ging het al beter. En nu helemaal, ik ben beter dan ooit.” Ze zegt het met enige aarzeling, maar haar ogen glimmen.

Win je wel eens wat?

“Ja, ik win nu wedstrijden, dan ben ik héél erg blij, het is onverwacht.”

Maar, zegt ze, eens houdt het op, zeker bij meisjes want “je lichaam verandert”.

Wat dan volgt is een medische uitleg in stereo - de dames zijn goed onderlegd - over de verschillende stadia van het jonge vrouwelijke lichaam, gepaard met veel geschater en geproest. Waar het op neer komt: “Je metabolisme wordt anders, je wordt tussen je 18e en 22e zwaarder, en ik helemaal want ik trainde rond die tijd niet en heb er in drie

maanden tien kilo bijgekregen! Ik heb er weer vijf vanaf kunnen halen, méér lukt niet.” Let wel, hier zit een slank meisje dat zich erover beklagt dat tegenwoordig van alles in de weg zit: haar buik als ze haar knieën optrekt, “het gaat niet meer zo ver!”, en bij de split, de spagaat, zijn het haar billen. En ja, de verslaggever schrijft dat allemaal op.

Maar een beetje uitdijen is toch niet zo erg?

Schoenmaker: “Nee, maar je hebt dan wel meer kracht nodig.” Goed, die heeft ze dus nu.

Doet Kleinveld aan sport? Ja, hardlopen en tegenwoordig ook fietsen. Niet in clubverband, ze wil liever geen vaste tijdstippen. Want haar agenda zit vol: met Pulse, dat onwaarschijnlijk veel activiteiten organiseert en waar ze de enige fulltime-bestuurder is. Ze nodigen specialisten uit om in de avonden een les te geven, ze houden een workshop hechten “want dat krijg je niet in je bachelor en mensen willen het graag leren, ja, vaak op varkenspoten, dat voelt als een mens.” Plus tal van andere dingen. En dan is er nog de snijzaal. “Daar werk ik, als student-assistent. Heel boeiend, en ik houd op die manier ook het vak bij, want studeren doe ik verder dit jaar niet.”

Beschrijf het eens daar?

Kleinveld: “Het is er koud, en wit, en het ruikt naar formaline. Op een aantal tafels liggen de lichamen. Met bijvoorbeeld de buikwand open.”

Schoenmaker kent het uit haar eigen studie: “Meestal is de rest van het lichaam - wij noemen het preparaten - wel afgedekt. En soms is er een tafeltje met aparte organen.” Kleinveld: “Klopt, dan ligt er een stapeltje harten, die kun je dan van alle kanten bekijken. De eerste keer dat je er als student komt is het spannend, daarna wordt het normaal. Je krijgt rubberen handschoenen aan en dan kun je dingen voelen. Een stukje kraakbeen in de luchtpijp, de kwabben van een long. Daar kun je bij als de borstkas open ligt.”

Schoenmaker: “Het is leuk hoor, de snijzaal. Alleen krijg je er enorme honger.” Kleinveld: “Dat is zo, die formaline triggert iets.” Zie je de gezichten? Kleinveld: “Nee, de hoofden zijn bijna altijd bedekt. Maar als je dan een keer wel het gezicht ziet, en je ziet gelakte nagels, of tatoeages, dan dringt het ineens weer door: hé, deze persoon heeft echt geleefd.”

Kleinveld: “Dat is zo, die formaline triggert iets.” Zie je de gezichten? Kleinveld: “Nee, de hoofden zijn bijna altijd bedekt. Maar als je dan een keer wel het gezicht ziet, en je ziet gelakte nagels, of tatoeages, dan dringt het ineens weer door: hé, deze persoon heeft echt geleefd.”

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Foto: Joey Roberts

